

PMM

JUVENT PLEEGZORG MAGAZINE

Nr. 21 • maart • 2016

Nieuws en tips

De wereld van: **Dicle**

En nog veel **meer...**

JEUGD & OPVOEDHULP
ZEELAND

JEUGD & OPVOEDHULP
ZEELAND

Inhoud

Als je kinderen die tijdelijk niet thuis kunnen wonen vraagt wat ze het liefste zouden willen, zeggen ze allemaal: in een zo gewoon mogelijk gezin wonen. Tegelijk: als ik onze pleegouders complimenteer met wat ze voor een pleegkind doen, zullen ze waarschijnlijk zeggen: ben je gek, dat is toch de gewoonste zaak van de wereld? En toch is het resultaat van de samenkomst van pleegkind en pleegouders vaak bijzonder.

Onze nieuwe bestuurder, Ruud Stevens beaamt dit ook in het interview dat hij gaf voor deze editie van PM. Hij vindt het geweldig dat mensen hun leven en gezin openstellen voor pleegzorg. Ik sluit me daar natuurlijk graag bij aan!

Andrea Klap

P 4.5 Vanuit Juvent

- Intervisie voor pleegouders
- Bijzondere kosten
- Jubileum

P 12.13 De wereld van...

Kijk deze keer mee in de wereld van Dicle.

P 6.7 Het dilemma van...

"Je kunt kinderen niet afrekenen op het gedrag wat ze vertonen."

P 14.15 Sfeer proeven bij...

Hans: "We zijn een beetje van 't oude stempel."

P 8.9 Interview

Ruud Stevens: "Ik wil hart voelen voor mijn werk!"

Juvent

info@juvent.nl
Crisisnummer (buiten kantooruren): 06-22 93 88 89
www.juvent.nl

Cursus Zorgen voor een getraumatiseerd kind van Juvent

Regio Oosterschelderegio:

Dinsdagochtend (9.00-11.30 uur) 5 april, 19 april, 10 mei, 24 mei, 7 juni, 21 juni . Donderdagochtend (9.00-11.30 uur) 7 april, 21 april, 12 mei, 26 mei, 9 juni, 23 juni

- Locatie: Goes
- Trainers: Gedragsdeskundigen Elles Steendijk en Shannon Bout

Regio Walcheren:

Woensdagochtend (9.00-12.00 uur) 9 maart, 23 maart, 06 april, 20 april, 18 mei, 01 juni

- Locatie: Middelburg
- Trainers: Gedragsdeskundigen Tine Surbeck en Ineke van Hasselt

Regio Zeeuws-Vlaanderen:

Dinsdagochtend (9.00-11.30 uur) 17 mei, 31 mei, 21 juni, 28 juni, 12 juli, 19 juli

- Locatie: Terneuzen
- Trainers: Gedragsdeskundigen Ilze Wiegeraad en Eva Altena

Voor extra informatie vraag uw pleegzorgbegeleider of kijk in de bibliotheek voor pleegouders op de website van Juvent (www.juvent.nl). Aanmelden via pleegzorg@juvent.nl graag met vermelding van de regio waar u de cursus zou willen volgen.

8

Colofon

PM verschijnt vier keer per jaar en wordt gratis toegezonden aan (aspirant) pleeggezinnen, begeleiders en andere betrokkenen bij pleegzorg van Juvent, Jeugd & Opvoedhulp Zeeland.

Redactie Andrea Klap, Jeroen Rempt, Gerdien Maljaars en Irene den Ouden

E-mail: pm@juvent.nl

Concept en uitvoering www.studioRAVEN.nl

Fotografie De geportretteerde personen in deze uitgave hebben geen relatie met het onderwerp, tenzij expliciet vermeld.

Tips Heeft u tips of vragen naar aanleiding van PM? Heeft u onderwerpen die u graag aan bod ziet komen? Laat het ons weten: mail naar pm@juvent.nl

Regiokantoor Zeeuws-Vlaanderen
Jacob Catsstraat 7, Terneuzen (tel: 0115-643030)

Regiokantoor Walcheren
Prins Bernhardstraat 4, Middelburg (tel: 0118-632900)

Regiokantoor Oosterschelderegio
Beukenstraat 62, Goes (tel: 0113-237066)

Intervisie voor pleegouders

Al enkele jaren beiden we vanuit Juvent in alle regio's intervisie aan behandelgezinouders. We willen dit uitbreiden zodat ook andere pleegouders gebruik kunnen maken van intervisie. Pleegouders geven regelmatig aan het prettig te vinden met andere pleegouders in gesprek te gaan.

In de intervisie komen allerlei onderwerpen aan bod:

- het effect van de pleegzorgsituatie op mijn eigen kinderen
- het effect op de relatie met mijn partner
- mijn kwaliteiten en mijn valkuilen en wat ik nodig heb om hier niet in te vallen
- leren hulp vragen
- leren keuzes maken, grenzen aangeven
- hoe verhoud ik mij tot organisaties zoals Intervence en Juvent
- tijd en ruimte nemen voor mezelf, zorgen voor ontspanning
- aandacht voor wat goed gaat, zogenaamde groeimomenten

Interesse? Meld u aan via gschuwer@juvent.nl voor Zeeuws-Vlaanderen of ideuss@juvent.nl voor de Oosterschelderegio en Walcheren.

Afscheid Mirjam de Smet

Na heel wat edities PM is voor Mirjam de tijd rijp om iets anders te gaan doen. Het dilemma van was jouw kindje en is uitgegroeid tot een vaste rubriek in de PM. Als redactie zullen we je humor en kritische blik gaan missen

Sponsor?

Op de website van Juvent zijn we een bibliotheek aan het bouwen met daarin waardevolle documenten voor onze pleegouders. Recent hebben we aan deze bibliotheek een document toegevoegd waarin we een overzicht geven van mogelijke sponsors die kunnen helpen bij het financieren van een sport, verbouwing of een nieuwe fiets.

Benieuwd wat er nog meer in de bibliotheek staat? Ga naar: www.juvent.nl/pleegouders/pleegouders/bibliotheek.htm

Ik wil een knuffel

Tip 1

Ook zo'n zin in een dikke knuffel? Dorus in elk geval wel! En dus gaat hij op zoek naar de allerfijnste berenknuffel. ISBN: 9789047513278

Jubileum!

Familie de Schipper uit Krabbendijke was blij verrast met het bloemetje van pleegzorgbegeleider Tineke de Gelder en de boodschap dat ze al weer al 12,5 jaar pleegouder zijn onder begeleiding van Juvent. De tijd vliegt!

Kids' Skills

Kids' Skills is een speelse, praktische benadering voor het oplossen van moeilijkheden waarmee kinderen worden geconfronteerd. Centraal staat één heel belangrijk idee: praktisch alle problemen kunnen worden opgevat als vaardigheden die nog ontwikkeld moeten worden.

ISBN: 9789024417452

Tip 2

Regeling bijzondere kosten pleegzorg 2016 vastgesteld

De gemeenten hebben in overleg met Pleegoudersupport en Juvent de 'regeling bijzondere kosten pleegzorg' voor 2016 vastgesteld. De regeling is op diverse punten aangepast.

Juvent zal de regeling uitvoeren. Aanvragen kunnen op de voor u vertrouwde manier worden ingediend bij pleegzorg@juvent.nl. U kunt de nieuwe versie van de 'Financiële wegwijzer Juvent' vinden in de bibliotheek op de website van Juvent (www.juvent.nl) door de volgende route te volgen: Pleegouders ► pleegouders ► bibliotheek.

De vergoedingen zijn per 1 januari 2016 landelijk geïndexeerd. Basisbedragen en maximale toeslag van de pleegzorg per jeugdige per 1 januari 2016.

Leeftijdscategorie	Bedrag per maand/per dag
0 t/m 8 jaar	€ 543/17,84
9 t/m 11 jaar	€ 549/18,04
12 t/m 15 jaar	€ 598/19,65
16 t/m 17 jaar	€ 660/21,69
18 jaar en ouder	€ 667/21,92

Pleegouders ontvangen de pleegvergoeding over de nachten dat het pleegkind bij hen verblijft. Wanneer een kind dus geplaatst wordt op 1-1-16 en vertrekt op 31-1-2016, ontvangt het pleeggezin vergoeding voor de periode vanaf 1-1-2016 tot en met 30-1-2016.

Naast de pleegvergoeding kan een toeslag verstrekt worden wanneer pleegouders extra onkosten maken bij crisisopvang, zorg voor een pleegkind met een beperking of wanneer pleegouders voor drie of meer pleegkinderen zorgen. In het laatste geval geldt de toelage in vanaf het derde kind. Deze extra toelage is maximaal € 3,55 per dag in 2016.

De vergoeding bij crisisopvang en bij 3 of meer kinderen ontvangt het pleeggezin, indien van toepassing, automatisch bij de basisvergoeding. De vergoeding voor een pleegkind met een beperking kan worden aangevraagd via de pleegzorgbegeleider.

Meer informatie is te vinden op: www.pleegzorg.nl/voor-pleegouders/financien-en-regelingen

“Je kunt kinderen niet afrekenen op het gedrag wat ze vertonen.”

Wat is het lastigste dilemma wat jullie mee hebben gemaakt rondom de thematiek van pleegzorg in jullie carrières?

Françoise: “Sinds 1991 richt ik me al op de zorg binnen de basisschool. Zo oud voel ik me nog niet, maar het is toch weer al een tijdje als ik me dat nu zo realiseer. In die periode heb ik verschillende pleegzorgcasussen voorbij zien komen natuurlijk en ik wil benadrukken dat ik er in het algemeen over wil praten zonder één casus eruit te lichten waarin iemand zich zou kunnen herkennen. Pleegkinderen hebben vaak zo’n emotioneel beladen verleden en vaak zie je dat terug in hun gedrag. Soms zie je dat verleden terug in hoe ze met anderen omgaan en hoe ze zaken oplossen of niet. Natuurlijk is de goede zorg van pleegouders en school helpend, maar dat is niet altijd toereikend. Bepaalde kinderen hebben dan speciale therapie nodig waarvoor hier in de uithoek van Zeeuws-Vlaanderen geen zorgaanbod voor te vinden is. Ze moeten daar een lange reis voor maken. Soms is dat niet haalbaar en moet je zoeken naar andere compenserende middelen.”

Wendy: “Het is lastig als je merkt dat een kind niet goed in z’n vel zit doordat bijvoorbeeld een bezoek niet goed gaat en het spanning mee brengt vanuit de natuurlijke thuissituatie. Vaak, maar zeker niet altijd, zie je een terugslag in het sociaal emotioneel welbevinden op school. Dat kan weer gevolg hebben voor de cognitieve resultaten. Andersom werkt het soms ook als ze supergelukkig terug op school komen na een weekend van omgang met biologische ouders bijvoorbeeld.”

Françoise: “Als dilemma kunnen we misschien wel noemen dat het lastig kan zijn voordat je alle verschillende noodzakelijke disciplines rond de tafel hebt om te kunnen overleggen. Je staat niet altijd in direct contact met biologische ouders die gezagvoerder kunnen zijn. Als je bij een kind wat extra informatie nodig hebt, zeg maar aanvullend onderzoek, om de aanpak op school nog beter te kunnen afstemmen op de ontwikkeling, waar toestemming voor nodig is, dan

gaat hier best veel tijd in zitten. Daarbij komt dat door het ontbreken van direct contact met de biologische ouders oftewel de gezagvoerders niet altijd het belang zien van een onderzoek, logisch. Met pleegouders is vaak wel direct contact, zij zien de noodzaak dus er is een wil, maar de weg is lang voordat de daadwerkelijke toestemming er is om te kunnen starten. We hebben overigens wel te maken gehad met onderzoeken vanuit Juvent wat erg snel ging en aansluitend speltherapie wat effectief was!” Dit was voor school een zeer positieve ervaring!

Wat maakt het dilemma moeilijk?

Wendy: “Je kunt kinderen niet afrekenen op het gedrag wat ze vertonen. Wel kun je afspraken maken en daar elke keer opnieuw op terug komen. Daarbij rekening houdend met de achtergrond of het verleden van het kind en de huidige thuissituatie. Dat betekent concreet dat je soms weleens iets door de vingers moet zien na een lastig weekend.”

Françoise: “Ik denk dat er winst valt te behalen in het beter in kaart brengen van de directe lijnen van betrokkenen rondom het pleegkind. Wat ik nu zie is dat alle betrokkenen kijken vanuit hun eigen stramien; school organiseert wat in hun ogen helpend is, vanuit thuis wordt dit gedaan en andere hulpverlening doet het ook op zijn manier. We moeten

krachten vaker met elkaar bundelen. Wanneer pleegzorg degene is die alle betrokkenen rondom het pleegkind goed in kaart heeft, zou die misschien structureel een overleg met school moeten plannen zoals ze ook structureel overleg hebben met pleegouders. De frequentie hoeft niet hoog te zijn, maar wel dusdanig dat de lijntjes korter worden tussen alle betrokkenen.”

Kunnen jullie omschrijven wat zo’n dilemma met jullie doet?

Wendy: “Wanneer je ziet dat een kind niet goed in zijn vel zit, neem je dat wel mee naar huis. Het laat je niet los! En ik vind het soms wel moeilijk dat je op sommige dingen wat thuis gebeurt geen grip hebt als leerkracht.”
“Ja,” beaamt **Françoise**, “je hebt zelf, vanuit school, je werk, een bepaald beeld over wat goed zou moeten zijn voor een kind. In geval van pleegkinderen worden er soms besluiten genomen waar je de gevolgen voor de toekomst niet van kan overzien. Als school probeer je er het beste van te maken, maar het is lastig als je het kind los moet laten in geval van overplaatsing of terugplaatsing en je het gevoel hebt, dat je werk nog niet af is. Je had het kind nog meer kunnen bieden. Daarbij moet ik wel zeggen dat hulpverlening vaak aan handen en voeten gevonden is door de wet- en regel-

Het dilemma van...

Françoise de Krijger

Leeftijd: 50 jaar
Functie: Intern begeleider
Standplaats: Europaschool Zuidzande en 2 andere basisscholen
Carrière: Zorgcoördinator /ib’er sinds 1991, inmiddels 6 jaar actief als ib’er in Zuidzande
Gezinssamenstelling/burgerlijke staat: Woont samen en heeft drie zoons van 17, 15 en 12 jaar oud.

Wendy de Meester

Leeftijd: 30 jaar
Functie: Leerkracht groep 3/4/5
Standplaats: Europaschool Zuidzande
Carrière: Zes jaar werkzaam in het onderwijs waarvan vier jaar in Zuidzande
Gezinssamenstelling/burgerlijke staat: Getrouwd en twee zoons van 3 en 1 jaar oud.

geving. En wat het dan met me doet? Tja, als ik weet dat er berichtgeving aan zit te komen, ben ik wel extra alert op mijn mailbox. Ik zit er dan bovenop, ook in het weekend.”

Wat willen jullie een pleegkind/pleegouders/biologische ouders het liefst mee geven?

Wendy: “In het algemeen geldt dat je kinderen een veilige plek gunt om op te groeien. En juist voor pleegkinderen die al het een en ander achter de kiezen hebben, moet er oog zijn voor hun moeiten en wens ik ze een veilige plek waar ze zichzelf kunnen uiten.”

Françoise: “Een kind wordt gevormd door alles wat het meemaakt of juist wat het mist. Dit uit zich in het gedrag, teruggetrokken of nadrukkelijk aanwezig, meegaand of opstandig. Ieder kind moet te allen tijde de ruimte krijgen om te zijn wie het is. Een groot gedeelte van de tijd spendeert een (pleeg)kind op school, dus het zou een meerwaarde kunnen zijn om als school een structureel onderdeel te zijn van de zorg rondom het pleegkind in de klas.”

*Tekst: Gerdien Maljaars,
Fotografie: Marlies Goossen*

Nieuwe bestuurder Juvent: Ruud Stevens

“Ik wil **hart** voelen voor mijn werk!”

“What you see, is what you get!” is de zin waarmee Ruud begint om zichzelf te omschrijven. Een warme glimlach plooit hartelijk rond zijn mondhoeken. Grappend vertelt hij dat hij de maand januari als zogenaamde stagiair mee loopt met Hein die deze maand juist weer als afscheidperiode benut. “Ik wil hart voelen voor mijn werk!” vervolgt Ruud. “Geld lijkt nu leidend te zijn, maar de legitimatie van de jeugdzorg en ook Juvent is hulp aan het kind. Het boeiende van deze tijd is om het zo te organiseren dat ieder zijn eigen kracht benut en van daaruit werkt. Zo is het is niets voor mij om permanent aan een bureau te zitten. Ik heb werkbezoeken en ontmoetingen nodig met gezinnen en kinderen om gevoed te worden. Door het werken in een teamverband voel ik me als een vis in het water. Ik heb de neiging om meestal de regie te pakken. Dit is een kracht, maar tegelijk ook een valkuil door anderen het gras voor de voeten weg te maaien.”

Ruud Stevens

- 🕒 55 jaar
- 👨‍👩‍👧‍👦 Woont 28 jaar samen met Jolanda, samen hebben ze 4 volwassen kinderen (samengesteld gezin met 2 biologische kinderen van Jolanda en 2 van Ruud) en 1 kleinzoon
- 🏠 Lelystad en al 23 jaar met regelmaat als toerist in Zeeland in hun chalet te Schouwen-Duiveland. In de zomer bijna wekelijks!
- ♥ Wandelen en fietsen in de domeinen op Schouwen-Duiveland of langs de Oosterschelde, autodidactisch aangelegd, kennis van ICT en computerprobleemoplosser binnen de familie, volleyballen op recreatenniveau, gaat graag naar theater (liefhebber van cabaret en toneel), bezoekt met regelmaat concerten (muziekvoorkeur jaren '70 en '80 “Mijn kinderen noemen dat oude-mannen-muziek.”) en jaarlijks een dagje Concert at Sea.
- 😊 “Wat ik terug krijg van andere mensen is dat ik toegankelijk ben, geduldig in luisteren, inhoudelijk gedreven. Privé sta ik ook wel bekend als bruggenbouwer. Ik ben van open deuren, korte lijntjes en info bij de bron halen. Soms ook ongedurig als ik te maken heb met het nakomen van afspraken, zeker als er deadlines moeten worden behaald.”

Tekst: Gerdien Maljaars

Fotografie: Fotografien (Ineke Houmes)

Wat raakt je in het onderwerp pleegzorg?

"Het feit dat kinderen de kans krijgen om in een zo normaal mogelijke situatie op te groeien. Ik vind het geweldig dat mensen hun leven en gezin openstellen om dit waar te kunnen maken. Ik heb daar altijd veel respect voor en weet uit ervaring hoe ingewikkeld het soms kan zijn om kinderen groot te brengen die niet je eigen kinderen zijn."

Welke ontwikkeling hoop je door gemaakt te hebben als je in 2020 terug zou kijken?

"Inhoud en geld moeten we met elkaar in balans zien te krijgen. Het kind, gezin en de hulpvraag moeten we centraal blijven stellen. Wat is de vraag en wat is het antwoord in samenspraak met alle betrokkenen. Als we dan afwijken van een 'normaal' veilig nest of regulier onderwijs, moeten we weten waarom we dat doen. Het dienstenpakket binnen Juvent zullen we daarop af moeten stemmen. Het is een uitdaging om een goede infrastructuur in de zorg aan te bieden. Mijn ideaalbeeld is dat we een verbinding krijgen tussen WMO, jeugdwet, passend onderwijs en de participatiewet. Ik merk schoorvoetende bewegingen, maar het zou geweldig zijn als we erin slagen om schotten hierin weg te

halen. Geen aparte dagbehandeling bijvoorbeeld, maar de hulp naar school brengen. Schoolarrangementen waarin hulpverleners op school voorzien in de hulpvraag en het onderwijs het gevoel geeft dat ze worden ondersteund. Zo kun je een schot tussen hulpverlening en onderwijs weg halen. Hiermee voorkomen we dat het ene loketje dicht gaat en het andere nog niet open is. Ik ben tevreden naarmate we er in slagen meer kinderen een zo'n normaal mogelijke plek aan te bieden om op te groeien en dit ook vertalen naar het onderwijs toe. Per kind kijken wat nodig is en zoveel mogelijk uit de specialistische zorg halen."

Waar kunnen we je voor wakker maken?

"Als vrienden of mijn kinderen me 's nachts nodig hebben dan kunnen ze me wakker maken. Of als Jolanda me zou vertellen 'we gaan een verre reis maken', dan pak ik snel m'n koffers. Dat zijn zo de eerste dingen die boven komen drijven bij deze vraag."

Waarom heb je voor Juvent gekozen?

"Jeugdzorg heeft m'n hart. Juist met de ontwikkeling van kinderen kun je nog zoveel doen. Het is een investering met

profijt. Mijn ervaring tot nu toe is dat Juvent de realiteit onder ogen ziet en deze aanpakt. Wat me raakt, lees ik terug in de beleidsstukken. Daarnaast was het de droom van Jolanda en mij om wonen en leven in Zeeland te combineren met werk en die droom wordt nu werkelijkheid! Ik vind het fijn dat ik mijn kennis beschikbaar kan stellen in Zeeland en bezig kan zijn met de vraag hoe Zeeland voorzieningen blijft houden die ze nodig hebben. Van stil zitten zou ik ongelukkig worden."

Waar word je enthousiast van?

"Bij Triade was mijn werkplek tegen een dagcentrum aan. Ik begon de dag in het geroezemoes van de kinderen." Glimlachend: "Van blijde kinderen word ik enthousiast! Of van pleegouders die goed in hun rol zitten of dat er een probleem of belemmering is opgelost."

Waar ben je bang voor?

"Ik ben bang voor de bureaucratie. Nu de verantwoordelijkheid van zorg binnen de gemeentes valt mag dit best een jaar problemen geven, maar het moet geen ellenlang verhaal worden. Er mogen hierdoor geen mensen tussen wal en schip vallen! Tegelijkertijd spreek ik ook de hoop uit dat de gemeentes in staat zijn om binnen hun eigen organisaties het zodanig te reorganiseren dat ze het op orde krijgen zodat het kind of gezin met hun hulpvraag niet de dupe wordt."

Waar kun je wel om huilen?

"De beelden van de vluchtelingen komen wel binnen! Het feit dat ze echt geen perspectief meer zien, dat mensen elkaar niet meer kunnen bereiken, zichzelf soms overschreeuwen. De nuance hierin gaat verloren, maar we moeten met respect over elkaar blijven praten! Ook verwijderingen in families wat ontstaat door de situaties waar ze in terecht zijn gekomen is een erg verdrietig gebeuren. Als het enigszins kan, moet het streven zijn om dit te herstellen. Spijtig genoeg staat het gevoel van verbinden en familie onder druk in de samenleving."

Heb je ook dingen die erbij horen, maar die je liever niet doet?

"Uhm, ja de netwerken van buitenaf. Ik wil niet netwerken om te netwerken. Recepties aflopen moeten ook functioneel

zijn. En richting het personeel toe hoort het erbij om in te springen op de geluiden als men wel wil, maar niet kan. Dan moet je heel snel het gesprek aangaan. Dat zijn niet de leukste gesprekken, maar die zijn wel nodig."

Op wie zou je wel een beetje willen lijken? Wat doet hij/zij goed?

"Vroeger als puber fantaseerde ik erover om later een hele goede muzikant te worden. De liefde voor muziek van anderen is gebleven want er staat bijna altijd wel iets aan in de auto bijvoorbeeld, maar zelf heb ik geen instrument omdat ik nooit het geduld heb kunnen opbrengen om lang te oefenen. Ik zou weleens graag om de tafel willen met koningin Maxima. Ik heb veel waardering voor haar hoe ze op zo'n natuurlijke manier zo'n ingewikkelde rol invult. Ze is een goede ambassadrice van Nederland. Of Barack Obama die als eerste zwarte president aan de slag ging en met woorden weet te inspireren en motiveren. Daarbij denk ik ook direct aan Mandela die met zoveel mildheid naar zijn eigen leven keek ondanks alles wat hem was aangedaan. Hij keek of draaide niet weg. Geen verbittering, maar met zijn levenservaring een nieuw perspectief scheppen voor nieuwe generaties."

Als er straks na mij een pleegkind je kantoor binnen stapt, wat doe je dan?

"Ik zou me eerst voorstellen, willen weten wie het kind is, het iets te drinken aanbieden en nieuwsgierig zijn naar de historie van het kind. Ik zou vragen en praten over zijn/haar dagelijkse gang van zaken, of de ouders of welke andere mensen in beeld zijn en welke dromen het kind heeft."

En pleegouders?

"Ja, pleegouders. Nadat ik zou weten wie het zijn, zou ik hen vragen hoe het gaat, wat ze leuk of moeilijk vinden aan hun rol. Hoe lang ze het pleegouderschap vervullen, welke ervaringen ze hebben opgedaan, wat de ontwikkeling van het kind voor hen als pleegouders betekent, hoe ze de samenwerking en ondersteuning van Juvent ervaren. Wanneer ze weer vertrekken zou ik ze moedgevend een hart onder de riem steken en zeggen dat ze altijd een beroep kunnen doen op Juvent."

"...dat kinderen de kans krijgen om in een zo normaal mogelijke situatie op te groeien."

De wereld van

Dicle

Een nieuw bed, een nieuwe klok, nieuwe huisdieren, nieuwe grote mensen en nieuwe kinderen om mee in een huis te wonen. Er verandert veel in de wereld van een pleegkind. In deze rubriek laten pleegkinderen ons hun wereld zien met foto's die zij zelf hebben gemaakt. **Wil je ook met je foto's in PM? Stuur dan een e-mail naar pm@juvent.nl**

Kijk deze keer mee in de wereld van Dicle. Zij is zeven jaar en woont in een Zeeuws pleeggezin.

Hoi ik ben Dicle. Ik houd heel erg van buitenspelen. Vooral op het klimrek dat tegenover ons huis staat. Ik speel hier heel vaak. Ik heb net een nieuwe fiets, een paarse, hele grote, met een mooie bel! Daarop fiets ik alleen naar school!

Ik wil dat de poezen stil blijven zitten voor de foto, maar dat willen de poezen niet. De rode poes heet Samir, de donkere Aafje.

“We zijn een beetje van ‘t oude stempel.”

In 2010 werd Joke gebeld door een school dat er een probleem was met een 14-jarige jongen die niet langer thuis woonde. Via-via had de school van Joke gehoord “Dat is wel iets voor Jo! Bel haar maar eens.” Joke legde het voor aan Hans en de dochters. Samen waren ze het er al snel over eens dat de jongen uit humaan oogpunt meer dan welkom was in huize Hubregtse. Hans en Joke waren wel bekend met pleegzorg, maar wisten daar niet veel vanaf.

Op de vraag wat hun het meest is bijgebleven, zegt Hans: “Joke zit in het werk en kent de kracht van loyaliteit. Wat mij frappeerde was de enorme loyaliteit richting zijn vader. Hij had littekens, maar zei toch dat elke klap die hij had gekregen verdiend was. Nooit sprak hij een kwaad woord

Joke Hubregtse

🐦 57 jaar 👤 Getrouwd met Hans

🏠 Middelburg

📁 Hulpverleenster bij de veilige opvang.
Joke: “Ik moet niet denken aan stoppen met werken. Toen onze eerste dochter bij ons kwam, stopte ik met werken. De bloemen stonden nog op tafel van mijn afscheid op ‘t werk, toen ze belden of ik niet nog één weekendje kon komen werken omdat ze omhoog zaten. Ik ging akkoord en ben vervolgens gebleven. In die tijd veel in het weekend, zodat Hans het thuis kon opvangen”

😊 Hans typeert Joke als: “Gedreven en zeer empathisch. Niet alleen in haar werk voor cliënten, maar ook voor collega’s is ze een praatpaal. Daarbij is ze integer en zal ze nooit iets doorvertellen.”

♥ “Lezen doe ik veel. Koken doe ik graag. Momenteel doe ik een opleiding meditation, volg ik een taalopleiding en volg ik lezingen filosofie. Samen met Hans bezoek ik graag een museum en houd ik van reizen.” Lachend: “Voor zover daar nog tijd voor is, maar anders maken we gewoon tijd en neem ik gewoon een korter nachtje!”

Hans Hubregtse

🐦 61 jaar 👤 Getrouwd met Joke

🏠 Middelburg

📁 Ambtenaar openbare orde en veiligheid

😊 Joke moet even nadenken terwijl ze Hans bekijkt, maar noemt dan zonder twijfel: “Hans is stabiel, evenwichtig, integer, begaan met de medemens, empathisch.”

♥ “Ik ben veel met computers bezig, vroeger deed ik ook wel reparaties, maar tegenwoordig zijn ze zo goed gemaakt dat het minder vaak voorkomt. Muziek luisteren van genre klassiek tot Metallica. Ook bezoek ik graag een concert of museum. Ik doe vrijwilligerswerk in het AZC.”

over zijn vader.” Joke vervolgt: “Op de sterfdag van zijn moeder sloot hij zich af boven op zijn kamer. Toen ik ging kijken of ik iets voor hem kon doen, lag hij op bed. Hij had de bureaustoel zo gedraaid dat hij naar een foto van zijn moeder kon kijken die hij er bovenop had gezet. Dat vond ik een heel aangrijpend moment!” Op Moederdag beleefde Joke een ontroerend moment toen ze op haar slaapkamer een papier vond met daarop een bloemetje getekend en de tekst ‘Veel liefs’. Haar dochters wisten van niets en pleegzoon ontkende dat hij het had gedaan, maar het was wel zijn handschrift. “Ik heb niet doorgevraagd, maar het heeft me zo goed gedaan. Elk jaar met Moederdag denk ik er weer aan.”

Met een mijmerende glimlach blikken ze samen terug op het mooie jaar waarin ze voor de jongen hebben mogen zorgen. Joke: “Zo zette hij eens een ladder onder z’n slaapkamerraam om ‘s avonds laat op stap te kunnen gaan. Onze dochter kwam hem tegen dus die sprak een keer haar zorg uit.” Hans wuift de zorg met een ondeugende grijns weg: “Ja, als hij het had gevraagd dan hadden we hem geen toestemming gegeven. Maar ik vond het stiekem wel leuk want vroeger was ik ook zo!” Sporadisch hebben ze nog contact met hem en gelukkig maakt hij het goed. Eén keer is hij nog geweest en vroeg hij brommend: “Wie zit er nu op m’n kamer?”

Joke: “Toen die eerste eenmaal geweest was, dacht ik: er zijn nog meer kinderen die een thuis nodig hebben! Dat was eigenlijk de reden dat we akkoord gingen toen we voor een tweede plaatsing werden gebeld.” Het ging om een 15-jarige jongen die vrijwillig geplaatst kon worden omdat hij na een tijdje weer terug bij zijn moeder kon gaan wonen. Het was een erg leuke knul met duidelijke kenmerken van autisme. Joke had in het begin eens tegen hem gezegd: “Je moet ook eens proberen om een praatje te maken. Je zou bijvoorbeeld kunnen vragen: wat eten we vandaag? Vervolgens kwam hij dagelijks klokslag vijf uur van de trap af, geen minuut eerder en geen minuut later en zei hij altijd: ‘O ja, wat eten we vandaag?’ Met regelmaat herhalen we die zin nog hier in huis.” Hans beaamt de geweldige periode en zegt: “Hij kon bijvoorbeeld rocknummers vlekkeloos naspelen op zijn gitaar zonder dat hij een noot kon lezen. Dit deed hij gewoon.”

De derde plaatsing volgde in 2012, maar die was anders dan de eerste twee. Een 14-jarige jongen die ingesteld was op zijn hobby gamen. Dit nam een zorgwekkende omvang aan waardoor hij geen deel meer nam aan het sociale leven en zich niet bezig hield met andere mensen. Hans: “Ongemerkt heeft dit eenrichtingsverkeer veel energie gevraagd van ons gezin. Als iets niet lukte vanaf de ene kant stimu-

leerden we het via de andere kant, maar na een periode van drie jaar is hij weer bij zijn moeder gaan wonen. Ik moet zeggen dat de samenwerking met pleegzorg altijd heel goed was.” Joke vult aan: “Toch willen we graag met positieve woorden over hem praten. Hij heeft een hoog IQ en daarom kan hij heel veel. We hopen echt dat hij de kans grijpt om los te komen van het gamen en aan de slag gaat om een waardevolle toekomst op te bouwen.”

Hans en Joke zijn samen met hun twee dochters in een periode van rust voor wat betreft pleegzorg. Een volgende plaatsing zal zich vanzelf weer een keer aankondigen. Als je aan de pleegkinderen zou vragen wat ze zich zouden herinneren, zullen ze alle drie de gezelligheid aan tafel noemen want zo zegt Hans: “We zijn een beetje van ‘t oude stempel. We houden van regelmaat en proberen zoveel mogelijk met iedereen aan tafel te eten.” Ook de verjaardagen zullen ze noemen als warme herinnering omdat de verwennerij van een ontbijtje op bed met lekkere croissantjes hier een gewoonte is. Of sinterklaas. Een paar hadden nog nooit sinterklaas gevierd. Elk gezinslid mag zijn schoen zetten als Sinterklaas in Middelburg arriveert. Joke: “Zo was er één die zijn cadeautjes had uitgepakt en direct naar boven vertrok. We keken elkaar aan en vroegen ons af of hij het misschien niet leuk had gevonden.” Hans: “Zo kijkt onze dochter vanaf de bank op zijn Facebook en ziet ze een foto verschijnen met daarop alle cadeautjes uitgestald op bed! Dat was zijn manier om dankjewel te zeggen.”

Hans: “Achteraf gezien zijn we al heel lang bij opvang van kinderen betrokken geweest. Op de lagere school kwamen er al klasgenootjes van onze dochters met problemen even uitwaaien bij ons. Twee jongens die 15 à 20 jaar geleden met regelmaat hier te vinden waren, komen nog steeds over de vloer.” Joke: “Ook op de middelbare school zeiden onze dochters soms tegen klasgenoten die in de problemen zaten: ‘Je kan wel even met ons mee. Mijn moeder vindt dat toch wel goed hoor’. We hebben geleerd dat we in ieder geval iedereen zichzelf moeten laten zijn hier in huis. Als ze veel op hun kamer zitten, gewoon even laten doen. Ze komen vanzelf.” Hans: “Niet dwingen, maar ze op hun gemak stellen en een gevoel van veiligheid geven. En als het even kan hun ouders betrekken. Onbewust hebben we altijd reclame gemaakt voor Juvent. Als er iemand op mijn werk zegt ‘Leuk dat jullie dat doen! We hebben het wel overwogen, maar nooit ook daadwerkelijk gedaan’. Dan antwoord ik: ‘Waarom niet? Wat let je dan? Het is een verrijking voor je leven! Zet ook dat laatste stapje door het echt te gaan doen!’”

Tekst: Gerdien Maljaars

“Ik kan beter dichterbij huis blijven.”

“Doe je die regenlaarsjes ook nog in je tas voor als je van ‘t weekend naar buiten wilt gaan Mikaela?” Nog een paar spulletjes te gaan en de dames zijn klaar om naar hun ‘uitwaaiadresjes’ te gaan. Ooit hebben we voor elk een eigen adresje in het leven geroepen als vertrouwd extra vangnet en om hun sociaal netwerk te vergroten. Tegelijkertijd biedt het ons structureel een moment om even achterover te kunnen leunen als de uitwaaiadresjes de zorg en opvoeding van ons overnemen. Voor alle partijen levert het wat op. Ik werp een laatste blik in de tassen en concludeer tevreden dat we alles hebben. Nu nog jassen en schoenen aan doen en we kunnen weg. Juist op het moment dat ik Nathalia wil roepen, komt ze naar me toe: “Mama, kun je me helpen met mijn armbandje?” Nathalia laat een prachtig felgekleurde armband zien die ze zojuist heeft geknoopt. “Wow, dat ziet er leuk uit!” Ik kijk op de klok en zeg: “Ik heb je beloofd om te helpen, maar dat kan niet nu. We moeten binnen nu en 5 minuutjes in de auto zitten om op tijd te kunnen zijn.” Ik kijk Nathalia met een spijtige blik aan en zie dat haar blik is verhard van teleurstelling. “Ja, het is heel vervelend, maar we hebben afgesproken dat we om 14.00u bij jouw uitwaaiadresje zijn dus het kan nu gewoon niet.” Nathalia lijkt m’n boodschap te hebben begrepen, draait resoluut om en stampt richting de gang. Met geweld schopt ze tegen de toiletdeur, de voordeur en de verwarming. Verbijsterd kijken twee zoet spelende kinderen op van de gang naar mij en weer terug. Negeren lijkt me nu niet het meest pedagogische signaal. Gezien m’n geduld niet meer op het engelen-niveau hangt door de tijdsdruk, been ik richting de gang en zeg met enige nadruk: “Stop! Jij bent boos, maar dat betekent niet dat je mag schoppen tegen deuren en de verwarming!” Ik stuur haar naar boven en volg haar een tijdje later om te kijken hoe de vlag erbij staat. Op tijd komen, gaat niet meer lukken concludeer ik geërgerd voor mezelf. Nathalia ligt verborgen onder haar dekens en het duurt even voor ze me te woord wilt staan. Ze vindt het belachelijk dat ik ze niet wil helpen want dat had ik notabene beloofd. De belofte klopt, maar ik had er geen tijdslabel aangehangen en al helemaal niet vandaag juist op het moment dat het tijd is om jassen aan te doen en te vertrekken. Over de optie om het zondag te doen valt niet te onderhandelen en uit haar stortvloed van woorden moet ik opmaken dat ik de afgelopen vijf minuten ben gedaald tot “de aller-stomste moeder die

GERDIEN MALJAARS IS MOEDER VAN JACK (5), PLEEGMOEDER VAN ZIJN BRAZILIAANSE HALFZUSSEN NATHALIA (10) EN MIKAELA (8) EN STIEFMOEDER VAN VIER ZOONS. SAMEN MET HAAR MAN KEES GENIET ZE VAN DIT DRUKKE HUISHOUDEN. OPENHARTIG VERTELT ZE OVER HAAR ERVARINGEN.

er bestaat” en als toetje krijg ik de conclusie “trouwens je bent mijn moeder niet eens!” te verorberen. Felle ogen kijken me verachtend aan terwijl ik me bedenk dat ik niet langer op haar ga wachten en met Mikaela zal vertrekken die geduldig beneden startklaar staat. Voordat ik me het goed en wel realiseer, ontglippen me de woorden: “Weet je Nathalia, dan zoek je het zelf maar uit.” Abrupt pakt ze haar weekendtas en dendert de trap af naar de voordeur. In de stromende regen loopt ze de straat uit. Ondanks dat ik baal denk ik laconiek dat ze zich wel zal bedenken en om zal draaien. Ik instrueer Kees die thuis blijft en zeg dat ik vertrek met Mikaela en van hem wel hoor wanneer Nathalia weer terug op de stoep staat.

Mikaela zit stilletjes naast me in de auto en zegt met een piepstemmetje: “Eigenlijk heeft Nathalia nu precies hetzelfde gedaan als dat mijn vader en moeder me hebben aangedaan. Ze is weggelopen en heeft me verlaten terwijl we elkaar hebben beloofd dat we dat nooit zullen doen!” Onhoorbaar krimpt m’n hart ineen, ook dat nog: “Mikaela, het is super vervelend wat er net is gebeurd. Ik ga je straks bellen om te vertellen hoe het is afgelopen want ik denk dat Nathalia straks weer thuis is.” M’n hand ligt op haar been terwijl we verder rijden.

Twee zenuwslopende uren later is Nathalia terecht. Middels een telefoontje horen we dat ze zelfstandig zo’n 6 kilometer heeft afgelegd naar haar uitwaaiadresje. Verschillende emoties buitelen over elkaar heen in m’n hoofd. Ik besluit om naar haar toe te gaan en te bespreken wat er nu eigenlijk precies gebeurde. Samen krijgen we het voor elkaar om dezelfde verhaallijn op tafel te krijgen. Peinzend kijkt Nathalia voor zich uit en vertrouwt me dan toe: “Een volgende keer als ik wegloop, ga ik daarom niet zo ver weg hoor want dit was zo’n eind! Ik kan beter dichterbij huis blijven.” Verongelikt hoor ik haar de optie aankondigen om nogmaals een wegloopincident in te lassen als het moment daar is. Tot de laatste zin tot me doordringt en een hoopvol gevoel m’n hart binnensijpelt. ‘t Is eigenlijk best een goed voornemen om voortaan dichterbij huis te blijven.